

NADĚJE

*Zlomky ze života kladenského farního
společenství*

VÁNOCE

2020

Peeter P. RUBENS /1577—1640/

Klanění králů

Vážení a milí farníci,

koho by napadlo, když jsme si před rokem přáli pozeňnaný vstup do roku 2020, jak bude vypadat... Kromě mnoha negativ, které koronavirová krize přinesla, je tu ale mnoho, za co můžeme Pánu děkovat. Slyšel jsem řadu svědectví od věřících lidí, kteří přehodnotili svůj vztah k Pánu a prohloubili jej. A kolik lidí osvědčilo solidaritu a poskytlo pomoc bližním! Jistě i naší farnosti se minulý rok dotkl nepříznivě: nemohli jsme se a nadále nemůžeme setkávat tak, jak bychom rádi. Mše sv. jsou omezené, řadě farníků z různých důvodů nedostupné. Neprobíhá plno farních aktivit, na které jsme byli zvyklí. Kéž z toho všeho nejsme příliš smutní a skleslí! Náš vztah k Bohu a k mystickému Tělu Kristovu, tedy k církvi (a v církvi), nám přeci vnější okolnosti nemohou vzít. Vzpomněl jsem si na tento citát sv. Terezie od Dítěte Ježíše: „Neboj se pozemských bouří. Tvůj anděl strážce tě chrání "svými křídly" a ve tvém srdci spočívá Ježíš.“ Chtěl bych na tomto místě také poděkovat za veškeré vaše úsilí, které do života farnosti vkládáte: ať už je to modlitba nebo práce či peníze. Pán Bůh vám opravdu pozeňnej váš život zde na zemi a dopřej jednou život věčný. V řadě článků tohoto vydání Naděje jsem se dočetl poděkování mně samotnému. To je milé a díky, ale rád bych zdůraznil, že to dobré je dílo Boží a k mnoha různým rozhodnutím jsem také dospěl

v rozhovoru s vámi a díky vašim podnětům.

Kéž vám přicházející Kníže pokoje udělí právě ten pokoj, který dává On a svět nám ho nemůže vzít!

Pozeňnané vánoční svátky a hojně síly do roku 2021 vám přeje a vyprošuje

P. Martin

Naléhavý úmysl Apoštolátu modlitby papeže Františka na měsíc prosinec 2020

Modleme se, abychom zde a nyní objevovali ve znameních jejich význam, Boží lásku

„Dobře vidíte na náměstí sv. Petra nedávno vztyčený vánoční stromek. Betlém se ještě staví“, řekl papež František při audienci na druhou neděli adventní (6. prosince 2020). A pokračoval: „V těchto dnech jsou tato dvě vánoční znamení připravována v mnoha domácnostech: pro potěšení dětí, ba i dospělých! Jsou to známky naděje v této, zvláště těžké, době. Nezůstávejme stát jen u těchto znamení, ale jděme dále, až k jejich smyslu, pravému, prvořadému významu, který je nám odhalován. Je jím, Ježíš, láska Boží, kterou nám nepřestává zjevovat. Znamení nás vedou až k nekonečné dobrotě, jíž Bůh nechává prozářít celý svět. Neexistuje taková

pandemie, nevyskytuje se *taková krize*, která by mohla toto světlo uhasit. Nechme ho vstoupit do našich srdcí a rozpřáhněme své ruce k těm, kteří to nejvíce potřebují. Bůh se tak znovu zrodí v nás i mezi námi.“

Meditace o světle Vánoc může začít otázkou: Jak se znamení stane cestou k Boží lásce? Proměna se děje stále větším připodobněním se Kristu. Dostává se nám milosti, co, kdy a jak máme konat, abychom nepřehlédli Pána, který jde kolem nás. Kolemjdoucí nejsou jen našimi bližními (potřebují pomoci), ale stanou se našimi blízkými (sdílíme s nimi to, co máme: slovem i činem). To přináší světlo. Světlo má v sobě různé barvy, které objevíme, až když se láme do jednotlivých paprsků. Světlo je u Boha. Když se dostává na rozhraní dvou prostředí, lidského a božského, prochází jím a lomí se do mnoha paprsků. Ukáže se nám *spektrum*, krása duhy, která v posvátné době adventní odráží do každého srdce nekonečnost Božího narození a zjevení se Boha všem národům. Podobně nekonečné dobro, které je vlito to našeho srdce skrze Ducha, který nám byl dán (*Řím 5,5*), má v sobě své osobní zbarvení. Můžeme jej vidět v každém jednom blahoslavenství, které odráží některou z částí této Boží dobroty ve třech rovinách: jak ji přijímáme, jak se nám přizpůsobuje a jak ji předáváme druhým. Kdo se nechává proměňovat blahoslavenstvími, stává se znamením, světlem. V záři

však je již nemožné oddělit od sebe zdroj, Krista, a jeho působení. K narození Krista do srdce se musíme připravit: proto adventní půst. Na narození Krista si musíme vnitřně zvykat: proto adventní modlitba. K duchovní plodnosti s Kristem musíme dorůstat: proto adventní almužna. Uvidíme světlo světa. Svět má k světlu božskému blíže, než si obvykle umíme připustit.

Můj rok 2020

Dovolte mi, abych napsal něco o mém roce 2020. Tak jako každý rok jsem měl na začátku roku všelijaké plány.

To vše se změnilo 12.6.2020, kdy se u mě projevila vážná nemoc. A ta mi zpřetrhala všechny mé plány. Byl jsem 21 dní v nemocnici, z toho 9 dní na Jipce v Ikemu. Zde se mi promítnul celý můj život.

Do Nového roku odcházím s úplně jiným pohledem na svět a věci kolem nás. Jsem rád, že se můžu během rekonvalescence více věnovat duchovním věcem a lidem, které mám kolem sebe.

Chtěl bych rád touto formou poděkovat opravdu všem, kteří mi byli na blízku. Nemohu zde pochopitelně vyjmenovat všechny, seznam by byl příliš dlouhý.

V první řadě musím samozřejmě poděkovat svým rodičům, bratrovi s rodinou a celému příbuzenstvu. Musím také poděkovat všem známým, kteří si na mě

udělali čas, mohli mě navštívit nebo si vzpomněli v modlitbách. Další poděkování patří panu mistrovi Karlovi, otci Martinovi a hlavní kaplance z Ikemu. Opravdové díky všem. A samozřejmě Božímu řízení.

Do Nového roku Vám všem přeji hojnost Božího požehnání, zdraví a lásky.

ministrant Jarda

Naše „covidová výzva“, aneb dobrodružství zpoza kamery...

Ráda bych se s vámi podělila se zážitky, které naši rodinu od jara intenzivně provázejí a jsou takovým nepatrným kamínkem v mozaice zážitků vás ostatních, jistě neméně intenzivních zážitků, letošního roku, roku „korunovaného koronou“. Jak jistě většina z vás ví, pomáháme s online přenášením bohoslužeb z našeho kostela a jsem opravdu vděčná P. Martinovi, že se do tohoto „projektu“ pustil, navíc s velkou kreativitou. K natáčení jsme vlastně přišli náhodou, protože před prvním přenosem se najednou zjistilo, že domluva neproběhla tak, jak měla a nemáme potřebné vybavení. Narychlo mši proto nahrál můj muž na svůj mobil a odvysílal přes facebookovou stránku. Zjistili jsme, že tato forma bude nakonec nejjednodušší a nejpřístupnější, a proto jsme u této formy přenosu zůstali. Dodnes zůstalo stejné i přenosové zařízení, tj. manželův mobil, protože nic lepšího, co by bylo finančně dostupné, jsme zatím nevy-

mysleli. A tak se zrodila facebooková stránka „Online přenosy bohoslužeb u P. Marie“, kterou jsme prozíravě po jarním lockdownu nezrušili a využíváme ji doteď.

A jak se ihned ukázalo, se stejnou rychlostí a vysokou mírou improvizace se nesly všechny další přenosy. Doslova za pochodu jsme ladili technické záležitosti, hlavně jak přenést použitelný zvuk, kterému bude rozumět, což je doteď docela náročný úkol, vzhledem k různým omezením (naposled nutné oddělení zpěváka na kůru, kde kostelní akustika sehrála neblahou roli) i technickým omezením přenosové techniky.

A další výzvy přicházely vzápětí. Do povoleného množství lidí v kostele se vtěsnalo několik málo ministrantů a hudebníků, proto jsme obeslali lidi z těchto okruhů a přemýšleli, jak uděláme nějaký „rezervační systém“, aby se všichni, kdo budou chtít přijít, prostřídali. Nicméně překvapivě nejen, že se lidé nehrnuli, naopak, neohlásil se - až na pár odvážlivců - téměř nikdo (což samozřejmě vzhledem k situaci a k obavám o případné ohrožené členy rodiny naprosto chápu, ale tehdy mne to trochu zaskočilo – byla to vlastně moje první srážka se závažností situace, do té doby jsem si to tolik nepřipouštěla, proto to zaskočení), takže jsme s Pavlem Markem, se kterým hudbu od začátku „táhneme“, přemýšleli, co s tím a tehdy jsem poprvé (a naposled) upadla do velkých pochybností, jestli je vůči mé rodině odpovědné v okamžiku, kdy všich-

ni ostatní zůstávají doma, brát svou rodinu, děti, do kostela... Nicméně jsem si pak uvědomila, že to je možná všechno trochu jinak a možná moje cesta není odpovědně sedět doma, ale právě proto, že nespádám do rizikové skupiny a mám děti už ve věku, kdy všechny mohou pomoci (obě dcery se mnou zpívaly, syn se s manželem střídal při natáčení a ministrování), naopak jít a posloužit ostatním, kteří mají oprávněné obavy, tím, co umíme (tedy snad) a máme největší předpoklady dělat i z hygienického hlediska, protože vše, včetně nácviku a provedení hudby, technické přípravy atd. probíhalo v rámci jedné rodiny.

A upřímně mohu říci, že tato naše služba nás velice spojila. Zvlášť silně jsme toto zakusili během Velikonoc, kdy obsáhnout všechny obřady je ještě náročnější. Dovolte mi jeden konkrétní intenzivní zážitek: o Velkém pátku jsme se vymrzli a unavení vraceli z odpoledního přenosu Křížové cesty, která nás i díky textům o P. Toufarovi všechny hluboce zasáhla. Doma, do odjezdu na večerní obřady, zbývala sotva hodinka, během které jsme si dali teplý čaj a tzv. jsme se „rozseděli“ a když se přiblížila hodina odjezdu, nikomu se nechtělo a děti to dávaly dost zřetelně najevo (příznávám, že se nechtělo ani nám). Tak jsme s dětmi chvíli mluvili o tom, jak je to pro nás všechny těžké, jak jsme unavení a jak to svým způsobem právě dnes může být taková naše sou-

kromá křížová cesta. A dodnes vidím ty troje odevzdané pohledy, kdy, už bez řečí, se šly oblékat a připravovat. Cestou jsme mlčeli a tehdy jsem si naplno uvědomila, že jsme právě na správném místě, i když to není vždycky jednoduché.

A tak pokračujeme dál a jsme rádi za ohlasy, které nám přicházejí – tímto chci všem za ně poděkovat, velmi nás povzbuzují a myslím, že v tom mluvím za všechny, kteří se na přenosech podílejí. Když se ještě vrátím k Velkému pátku – večer, naprosto vyčerpaná, jsem si přečetla jeden moc hezký a povzbudivý vzkaz, který mne dojal až k slzám. Bylo to v tu chvíli takové ujištění, že to má smysl...

Nyní nás čekají Vánoce, obvykle spolu s adventem po hudební a koncertní stránce jedna z nejvytíženějších částí roku. Kdybych měla za soubor Gemini musicales, jehož jsem součástí, a vlastně za všechny aktivní hudebníky bilancovat, tak letošní rok nám vzal hodně, spoustu koncertů a dalších hezkých příležitostí k děláni radosti našim posluchačům i naší radosti z hudby a všechno, co se s tím pojí, přičemž vyhlídky jsou stále neradostné. Na druhou stranu věřím, že i tahle část školy života je člověku něčím ku prospěchu a má se díky tomu mnohé naučit. My se zatím učíme velké pokoře, která nás poslala sloužit právě tam, odkud i naše hudba vychází a právě tím, co nejraději děláme a dala nám znovu pocítit ten nejzá-

kladnější účel hudby – tedy oslavu Boží. Stále si naplno uvědomovat a užívat tu prchavou chvíli, kdy hudba obsáhne prostor, chvíli se vznáší a pak zmizí, stejně jako se rozplyne dým kadidla. A cítit vděčnost za to, že můžeme i v době, kdy všechna živá hudba kolem mlčí, hrát a zpívat a snad tak přispívat k větší důstojnosti bohoslužeb.

Nevíme, jak dlouho ještě různá omezení setkávání potrvají, ale už jsme zvyklí, že se situace mění doslova ze dne na den a i my se na ní pokoušíme reagovat. Věřím ale, že ani nás osobně, ani nás jako farnost, tahle doba nezlomí a naopak posílí. A pokud k tomu přispějí i přenosy z našeho farního kostela, pak je to zajisté to nejlepší, co může facebook nabídnout.

Lenka Harigelová

Výročí založení církevní mateřské školy na Kladně

V říjnu letošního roku uběhne 30 let od založení církevní mateřské školy na Kladně. Pojd'me trochu zavzpomínat, jak to tenkrát bylo.

Podnět pro založení církevní mateřské školy vzešel od rodičů dětí po Sametové revoluci. Školka vznikla vlastně hned dvakrát. Nejdříve jako jednotřídní „Křesťanská mateřská škola“ v říjnu 1990. Sídliila tenkrát v budově 34. MŠ na Růžovém poli. O dva roky bylo vedení školky nuceno požádat Školský úřad o nové zařazení do sítě škol, proto-

že původní povolení přestalo platit. Během dubna proběhla jednání na toto téma a od 1. září 1992 byla „Církevní mateřská škola Radost“ zařazena do sítě škol a obdržela od Arcibiskupství zřizovací dekret. K tomuto datu tedy naše školka vznikla podruhé.

První ředitelkou se stala paní Anna Horská. Školu dávala dohromady s velkým nasazením, za přispění své rodiny a rodičů, kteří byli ochotní obětovat volná odpoledne a pomáhali školku budovat z ničeho. Paní Horská vedla školku až do svého odchodu do důchodu v prosinci 1997. Štafetu po ní na pět let převzala paní Ivana Sýkorová a od roku 2002 vede školku paní Anna Valentová.

Školka si ve městě brzy vydobyla dobré jméno, děti přibývalo a jedna třída brzy přestala stačit. Bylo nutné najít větší prostory. Po jednáních na městském úřadu získala škola v polovině února 1993 prostory bývalých jeslí v Bulharské ulici. Než však bylo možné tyto místnosti využít, čekala všechny spousta práce. A tak znovu za pomoci rodičů, přátel školky a dalších ochotných lidí z farností proběhla rozsáhlá rekonstrukce. Práce bylo opravdu hodně – vybourání nepotřebných příček, škrábání stěn, malování, zdění, obkládání dlaždičkami, montáž nábytku, natírání židliček... a stále nekončící úklid. Díky nasazení všech pomocníků mohla ve školce proběhnout první besídka – oslava Velikonoc.

Od samého začátku se školka zapojuje do různých projektů. Tak třeba v květnu a červnu roku 1992 pomáhala kladenské Charitě s organizací pobytu pro 36 dětí z černobylské oblasti, které zasáhla tragická událost v tamní elektrárně.

V říjnu 1995 se děti ze školky účastnily školy v přírodě ve Svatém Janu pod Skalou. V dalších letech pak vyzkoušely letní ŠVP ještě na Klíčavě a ve Šlovicích. V zimě vyrazily dokonce na hory, do Strážného v Krkonoších. A dokonce zvládly i několikadenní stanování.

V roce 2005 se školka účastnila slavnostního svěcení zvonů v Rozdělově. Další den se pak byly podívat na vyzdvížení zvonů do kostelní věže.

Po roce 2001, kdy byl biskupským vikářem pro církevní školství jmenován Václav Malý, probíhají pravidelné vizitace církevních škol, tedy i té kladenské. V roce 2007 tak proběhla za jeho účasti oslava 15.výročí vzniku školky. V kostele byla tehdy umístěna výstava fotografií a obrázků ze života školky.

Na podzim téhož roku se slavilo osmdesáté výročí posvěcení kostela sv. Václava v Kladně – Rozdělově. Při této příležitosti vystoupily děti s krátkým programem.

O tři roky později oslovil otec Jiří Neliha paní ředitelku, zda by si děti takový program nechtěly zopakovat a vystoupit na „Noci kostelů.“ Od té doby se zapojujeme pravidelně. Svou účast spraved-

livě dělíme mezi obě farnosti, jeden rok proběhne vystoupení v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Kladně, další rok u svatého Václava v Rozdělově.

Čas běží jako voda. K dvacátému výročí založení školky přijel opět pan biskup Malý. Naše šikovná paní kuchařka Irenka upekla velký narozeninový dort a pan biskup sfoukl všech dvacet svíček.

Od roku 2012 probíhá pod taktovkou Arcibiskupství jednou za dva roky pravidelné setkávání církevních škol v katedrále svatého Víta, Václava a Vojtěcha v Praze, kde společně s ostatními děkujeme za vše, co jsme prožili, a prosíme o pozhnání do dalšího školního roku.

Posledních pět let školka úzce spolupracuje se ZŠ Maltézských rytířů. Žáci a učitelé této školy pořádají různé akce, jichž se můžou děti ze školky účastnit. Patří mezi ně hledání svatováclavského pokladu; prohlídku Betléma v téměř životní velikosti, který mívají postaven u kročehlavského kostela a který děti samy se svými učiteli vyrábějí; projekt Edison, který probíhá v podobě několika stanovišť představujících různé země a návštěvníci, tedy děti ze školky, poznávají a někdy i ochutnávají, jak se kde žije.

Školka spolupracuje s oběma kladenskými farnostmi v čele s jejich duchovními. Od září roku 2018 má také svého školního kaplana. Je jím otec Martin Chleborád.

30. výročí existence školky oslavíme, dá-li Bůh, mší svatou v kostele Nanebevzetí Panny Marie v neděli 18. října 2020 a výstavou fotografií v témže kostele. Po skončení mše svaté by mělo následovat neformální setkání na farní zahradě.

A jak je to dnes

Naše mateřská škola je zařízení rodinného typu s celodenním provozem. Má 2 věkově smíšené třídy, Medvídky a Broučky, v nichž v každé bývá zpravidla 26 dětí. V každé třídě pracují dvě učitelky a jedna asistentka.

Snažíme se děti seznamovat s církevním rokem. Každý měsíc si povídáme o nějakém svatém (v září o sv. Václavovi, v říjnu o sv. Františkovi, v květnu o Panně Marii...) Během adventu a doby postní se každý den setkáváme v jedné třídě a vyprávíme si vánoční, respektive velikonoční příběh. Každý rok máme pro děti připravenou nějakou formu adventního či postního kalendáře, aby každé dítě mohlo přispět svým dílem.

Během roku taky zažijeme několik karnevalů, ať už je to opravdu karneval před začátkem doby postní, nebo sněhulákový den, kdy se všichni často včetně učitelek převlékneme do bílého, nasadíme si na hlavu hrnec z papíru, na nos papírovou mrkvičku a k svačině si dáme nanuka. Oblíbený je i svátek svatého Jiří, který slavíme rytířským dnem. Holčičky ten den přijdou převlečené za princezny, chlapečci za rytíře. A

v červnu si navlečeme pruhovaná trika a vyrazíme s dalekohledem a bublifukem najít poklad pirátů.

Na podzim míváme ve zvyku vyrazit do divadla Lampion, na jaře přijíždí představení k nám do školky. Někdy je to loutkové divadlo, jindy pohádkový program s netradičními hudebními nástroji. Jednou za námi dokonce dorazili bubeníci až Konga. Zahráli nám tradiční hudbu, dokonce nás učili tančit. Nezbyvalo než obdivovat jejich neuvěřitelnou kondici.

Z dalších každoročních programů stojí za zmínku návštěva u hasičů. Někdy se dětem poštěstí vidět i opravdový výjezd a víceméně pokaždé si mohou vlézt do některého z hasičských vozů, aby si osahaly nejrůznější nástroje a vybavení.

Také se snažíme vést děti ke vztahu k přírodě i ke svému okolí. Pěkné programu k těmto tématům připravuje Naučné středisko ekologické výchovy Čabárna a naše školka se tam aspoň jednou ročně vypraví přinejmenším s předškoláky.

Kniha Kontraceptovaná společnost

V knížce Kontraceptovaná společnost vysvětluje autor, David Prentis, na základě vlastních zkušeností psychologické mechanismy, které při používání antikoncepce vedou k zhoršení manželského vztahu a k negativnímu přístupu vůči plození dětí; a jak, na druhé straně, praxe PPR podporuje manželskou lásku

a touhu mít děti. Tyto efekty potvrzují statistiky z jeho vlasti, Velké Británie, a z České republiky.

Ještě jako evangelíci s manželkou zažili nespokojenost s antikoncepcí, a pak požehnutí přirozeného přístupu k plánování rodiny. Netušili tenkrát, že tato změna v manželském životě byla prvním krokem jejich cesty do katolické církve.

Výtisky knížky jsou k dispozici v kostelech nebo u autora.

M.P.

Jak jsem prožila pouť 12.9. 2020

Tento den jsem neprožívala tak, jako ostatní poutníci, kteří se vydali do Strahovského kostela, který je zasvěcen Panně Marii. Já tuto pouť vnímala trochu silněji, protože to bylo na den svátku Jména Panny Marie a toto jméno jsem si zároveň vybrala jako bířmovací.

Myslím, že po celé putování po kostelech, byla cítit silná atmosféra poutníků. Někteří byli laskaví a milí k druhým, a na některých se podepsaly obavy z koronaviru.

I když po celou dobu s námi nebyl P. Martin a zastupoval ho p. Slaviček, myslím, že to byla hezká pouť. Jak v kostele u Premonstrátů, tak v Loretě, či po rozchodu, který jsem využila k prohlídce katedrály sv. Víta. Sice jen z části, kam nás pustili, a pak i Hradu.

Zaplat' Pán Bůh za hezké počasí a pěkné přijetí.

P.S. I když to byla pouť zase po dlouhé době, už se těším na příští.

Třikrát modlitba pro Ježíše

1)

Ježíši, prosím Tě o lásku Tvou.

Dej mi víru věřit a vdát se za pravdu Tvou.

Miluji pravdu a lež mě tíží, jak břemeno Tvé a těžší bez víry a prosby Tvé.

Miluji Boha a tíží lež, a jiných skutky mi ubližují.

Prosím Tě Pane, dej milost těm, kdo prosí Tě o ni vždycky s láskou a upřímně vzývat a volat chtějí.

Chtějí všichni přes hříchy své věřit a milovat s láskou Tvou.

Prosím tě Pane, vezmi všechny na milost Svou. Miluji, lásku a lásku jen, miluji, miluji.

Amen.

2)

Ježíši milý, hezký, mně modlitbu dej.

Ráda Tě slyším v hlavě i v ústech a také v duši své.

Ty vždycky mi poviš, co bys chtěl.

Já se chci snažit pro Tebe jen a ne Tvou milost mařit.

Lásku Ti dát a vždycky s Tebou být.

Ve dne i v noci, modlit se a stále s Tebou být.

Bolest být bez Tebe je veliká, převeliká a úspěch bez Tebe tíživě malinký.

Víru však posilní čas a navždy zanikne bolest.

Ježíši díky, že Tě mám.

Amen.

3)
Vždycky jsem chtěla žít slova Tvá.
Ráda bych byla jako Tvůj žák.
V blízkosti Tvé modlit se a žít.
Jako Tvá matka, která Ti život dala.
A se světem se o Tebe rozdělila.
Rozdělila se o Tebe navždy a navěky.
A řekla jen jedno slovo – Amen, Ježíši.

Vážení farníci,

v letošním roce oslavila naše škola 30. výročí od svého vzniku a od doby, kdy do ní vstoupily první děti. Dnes už k nám někteří z nich vodí svoje děti. Věříme, že naše mateřská škola i nadále obstojí v konkurenci obecních mateřských škol. Připravovali jsme na oslavu výročí řadu akcí. Bohužel kvůli epidemii jsme museli některé z nich zrušit. Jsme rádi, že díky P. Martinovi si můžete v kostele Nanebevzetí Panny Marie i nadále prohlédnout výstavu, která seznamuje s historií naší školy. Také se podařilo vydat speciální vydání farního časopisu k tomuto výročí. Poděkování patří i panu biskupovi Václavu Malému, který přijel do Kladna a odsloužil plánovanou mši, na které jste mohli být přítomni díky facebookovému přenosu. Dík patří všem, kteří se na přípravě podíleli a pomáhali nám. Nemalou zásluhu na přípravě měly učitelky naší školy, které vybraly fotografie, vytvořily panely na výstavu a zpracovaly základ pro mimořádné číslo zpravodaje.

Chtěla bych touto cestou poděkovat

všem, díky nimž naše škola funguje. V první řadě rodičům, že nám důvěřují a svěřují to nejvzácnější, co mají, svoje děti, duchovním naší farnosti za podporu, kterou poskytují naší škole po celou dobu její existence, dále pak ZŠ Maltezských rytířů v čele s paní ředitelkou Jenčíkovou za spolupráci a v neposlední řadě také zaměstnancům, kteří se v této nelehké době snaží o bezproblémový chod školy.

Přeji všem pozeňnané vánoční svátky a vše dobré v novém roce 2021.

Da všechny z CMŠ Radost

Anna Valentová

Přání ze ZŠMR

Milí farníci,
na jaře příštího roku si naše škola připomene 30. výročí svého založení.

V průběhu let jsme se potýkali s různými prostorovými, personálními i finančními potížemi, ale s pomocí Boží škola úspěšně pokračuje. Máme už několik set absolventů a do školy začíná chodit druhá generace dětí.

Po celou dobu svojí existence měla škola velké štěstí na podporu kladenských duchovních. Po dlouhá léta byl (a je) naší oporou P. Jirí Neliba a už několik let také P. Martin Chleborád, který učí náboženství na prvním stupni. Má osvěžující smysl pro humor. Děti někdy nevědí, jak ho mají správně oslovovat. Jednou jeden chlapec řekl: „Pane

(rozuměj učitel), otče“. P. Martin: „Ale já nejsem mlynář“.

Budova školy sousedí přímo s kostelem, je to blízkost faktická i symbolická. Velice děkuji za Vaše modlitby, bez nich bychom dokázali jen málo.

Přeji Vám jménem zaměstnanců školy požehnané Vánoce a novém roce dobro a radost.

J. Jenčíková, www.zsmr.cz

Veselé příhody z natáčení

Možná by se tento článek dal nazvat i „Jak se žije hudebníkům v době covidové“, ale mám za to, že ve vánočním vydání Naděje by i titulky článků měly vyznívat optimisticky. A jelikož jsme opravdu natáčeli... Samotná odpověď na otázku, jak se v této době žije hudebníkům, je vcelku jednoduchá – je to jedno velké překvapení. To samo skládá se z řady překvapení elementárních a z menších či větších absurdit. No, to vlastně letos asi pro nikoho ani žádné překvapení není.

V létě jsme se tedy trochu vzpamatovali z jarního lock-downu a před prázdninami jsme se s vámi mohli hudebně setkat v rámci programu Noci kostelů v našich kostelích Nanebevzetí Panny Marie, sv. Mikuláše ve Vrapicích a u sv. Jana Křtitele, kde účinkovala řada varhaníků a zpěváků z naší farnosti. S naším „privátním“ souborem Gemini musicales jsme vás také mohli pozvat na mariánský „středověký“ koncert k Panně Marii a v září společně se souborem historického tance Danza alegre na far-

ni zahradu na hudebně-taneční vystoupení z doby renesance, kde kavalerií a dámy v barevných renesančních kostýmech tančili v doprovodu naší hudby po louce, na které se jinak při slavnostech setkáváme na agapé, to vše při slunečném počasí babího léta. A také nesmím zapomenout na naše varhaníky, kteří od lock-downu do lock-downu svědomitě doprovázeli každodenní bohoslužby, spolu se žalmisty a zpěváky. Možná bych měl použít spíše ženský rod, protože většina z nich jsou ženy. Jim všem patří velký dík, jsou to lidé, kteří dělají naše mše krásnější a slavnostnější.

Přes léto jsem se také snažil vymyslet koncept, jak zapojit do zpívání více lidí, ale než jsme jej stihli uvést v život, začaly u nás platit „zákony Půlnočního království“ (nazývané tak liturgickými hudebníky podle filmové pohádky Pyšná princezna, protože zde v Půlnočním království bylo zakázáno zpívat). Nakonec bylo po konzultaci biskupství s ministerstvem zdravotnictví dovoleno, že může zpívat jeden zpěvák z kůru. Tedy bylo třeba vymyslet nějakou hudební koncepci, jak v tomto režimu doprovázet mše, a zkonzultovat vše s naším Otcem Martinem. Zkusili jsme tedy místo mešních písní zpívat antifony z misálu na obecné žalmové nápěvy – jedná se o verše z Písma, které se v praxi příliš často nezpívají, protože běžně se nahrazují právě zpěvem mešní písně. Zahráli jsme některá méně známá ordinária a také jsme snažili dát větší prostor hudební literatuře. Jak se s tím kdo popral,

můžete posoudit sami.

Jenže ani tato situace neměla příliš dlouhého trvání, jelikož záhy přišel podzimní lock-down. Bylo možné pouze dělat online přenosy nedělních mší z kostela Nanebevzetí Panny Marie. Avšak podmínky byly přísnější než na jaře. Z hudebníků byl povolen pouze jeden varhaník a jeden zpěvák a zpívat se muselo z kůru. Jenže farnost není vybavena profesionální audio- ani videotechnikou a všechno se dělá na koleně s využitím dostupných technických prostředků a až neskutečně obětavého nasazení zúčastněných. Úkolu technického zajištění přenosu se ujal Honza Harigel. Jak k tomu došlo, píše ve svém článku v tomto vydání Naděje Lenka Harigelová. Zde jen uvedu, že k dispozici pro přenos nemáme žádnou kameru ani mikrofony a pro snímání zvuku i obrazu a vlastní přenos je používán pouze mobilní telefon, který ovšem nemá žádné audio- ani videovstupy. Aby bylo vidět, co se děje u oltáře, musí být tento mobil umístěn (na stativu) v přední části kostelní lodi. To znamená, že zvuk se musí k mikrofonu telefonu dostat „vzduchem“ a v použitelné podobě. A to je v případě velkého kostela problém, protože kostelní akustika dělá divy. Další divy dělá nahrávací automatika v mobilním telefonu, která se snaží všechny zvuky, slabé i silné, srovnat na jednu úroveň. To je sice při potřebě snímání dění u oltáře i zpěvu z kůru výhoda, ale co to dokáže v případě různých ozvěn a ruchů, račte si představit. Nezbylo než tedy laborovat jak s regis-

trací varhan, tak se způsobem zpěvu. Zatímco mluvenou řeč od oltáře bylo nejlépe snímat napřímo, bez mikrofonů, pro zpěv se jako nevhodnější nakonec ukázalo zpívání do mikrofonu a přes zesilovač do reprobeden instalovaných na kůru. A tak se vše připravilo a před mší doladřovalo. Začátek mše se blížil, zapnuli jsme tedy zesilovač a mikrofon – a nic. Do začátku mše zbývalo asi 5 minut. Že by špatný mikrofon? Zpěvačka Lenka se rozběhla do sakristie pro jiný. Mikrofon byl v pořádku, ale ukázalo se, že po posledním pokusu zůstaly odpojené reprobedny. Na to jsme nakonec přišli, ale špatně se nám po těch zmatcích hrálo a udýchaná zpěvačka toho také moc nenazpívá.

Když bylo vše vyladěno a odzkoušeno, poskytli jsme prostor dalším varhanicko-pěveckým dvojicím. A přišla další výzva. Vládní PES začal štěkat o něco méně a náš Otec Martin dostal nápad sloužit adventní mše na náměstí, protože venku mohlo být přítomno až 100 lidí. Vše dojednal dle předpisů na radnici a na městské policii a tuto zprávu nám pár dní předem slavnostně oznámil. My jsme s Lenkou Harigelovou v té době již pilně nacvičovali adventní repertoár, takže co teď? Žádnou techniku pro venkovní ozvučení jsme neměli a nějaké amatérské prostředky jsou zde nedostačující. Budeme vůbec moci hrát a zpívat? Dostaneme ten zvuk nějak z kůru? Nebo budeme muset použít „samohrajky“? A bude výsledek vůbec stát za tu námahu?

Do shánění audiotechniky se zapojili ministranti a role zvukaře se zhostil Jenda Hýbl. V sobotu večer jsme se sešli v kostele, abychom se připravili na neděli. Natahali jsme nějaké improvizované kabely z kůru, k dispozici bylo jedno combo s tím, že v neděli bude možná ještě jedno. Vyhlídky přinejmenším rozpačité. Měl jsem s sebou i ty samohrajky. Pro jistotu jsem si je nechal na kůru, kdyby se druhý den ukázalo, že s hraním z kůru bude problém. V neděli jsem s dostatečným předstihem vyrazil do kostela. A tady se ukázalo, že nemáme zapomínat věřit na zázraky. Když jsem přicházel do kostela, spatřil jsem u vchodu do kostela dvě profesionální reprobedny, které tam ministranti připravovali. Naší farnosti je do Vánoc zapůjčil pan Trejbal. Jinak to také znamenalo natáhnout z kůru nové kabely k mikrofonům, které nám byly rovněž zapůjčeny. Vše se stihlo tak za 5 minut dvanáct. To symbolicky. Ve skutečnosti asi za 5 minut deset, kdy proběhla zvuková „zkouška“. Výsledek nám oznámila udýchaná Mařenka, která přiběhla z náměstí na kůr a řekla: „Je to slyšet.“

Já nevím, jestli si dokážete představit, jak se doprovází bohoslužba, když nevidíte na oltář, ani neslyšíte, co kněz říká. Zde pomohly další technické vychytávky z dílny Honzy Harigela: z vyřazené bezpečnostní kamery a z vyřazeného monitoru od domácího elektronického vrátného sestavil bezdrátový videosystém, s jehož pomocí bylo s tro-

chou představivosti možné sledovat, co se děje u oltáře. Lenka zase měla ještě doma schovanou chůvičku. To je to zařízení, pomocí kterého sledujete, jestli se miminko v pokojíčku neprobudilo, když zrovna něco děláte v kuchyni. Jeden díl (miminka) tedy přistál na oltáři, druhý (maminky) na kůru a my jsme podle zvuku „maminčina“ dílu odhadovali, co asi kněz říká. Problém ovšem nastal s mikrofony, protože ty, co máme na kůru, „berou“ jen zblízka. To znamená, že byly hůř slyšet varhany, a tak jsem malinko přidal na registraci. Ne sice moc, ale paní zpěvačka si stěžovala, že se neslyší. A měla pravdu, protože žádné odposlechy, jaké používají všechny kapely, které nehrají akusticky, jsme také neměli a ani nemáme. Navíc nebyly moc slyšet ani další zpěvačky Mařenka s Barčou, které se prostě k druhého mikrofonu „nevešly“. O další překvapení se postarala radnice, neboť s úderem desáté se spolu s hlasy našich zpěvaček a melodií písně Ejhle, Hospodin přijde ozval na náměstí z amplionů i hlas Káji Gotta. Ale i to se nakonec vyřešilo.

Plní vzrušení jsme očekávali druhou adventní neděli, na kterou jsme si přichystali staročeské rorátní zpěvy. Tentokrát jsme jako druhý mikrofon použili ten, který používá kytarová schola a hodí se pro více zpěváků. Do něj zpívaly Mařenka a Barča Harigelovy a současně díky tomuto mikrofonu byly lépe slyšet varhany. Tím bylo možné upravit registraci. Sólový mikrofon si nechala

Lenka. Dokonce ten den už i Kája na náměstí zůstal zticha. Honzovi se navíc podařilo doladit bezdrátový přenos od kamery k monitoru na kůru, takže na oltář jsme viděli už docela dobře. Jenže jsme vůbec nic neslyšeli, protože druhý díl chůvičky místo na oltáři zůstal zapomenut kdesi v kostele. Všichni na kůru jsme špicovali uši a s pomocí zaslechnutých útržků řeči celebranta nebo odpovědí lidu a obrazu na monitoru jsme se snažili odhadnout, co se u oltáře právě děje. Je to velké dobrodružství, když víte, že máte navázat s hudbou na řeč kněze. Na konci mše se nám z hlav jen kouřilo...

Tedy systém jsme nějak doladili a předali do užívání dalším hudebníkům. Nyní připravujeme vánoční program, který bude letos velmi komorní, ale přesto v alespoň minimálně rozšířeném obsazení. Rádi bychom s Lenkou, děvčaty a našim hostem, barytonistou Pavlem Prachem, zahráli a zazpívali z kůru u P. Marie na noční mši 24. prosince ve 21 hodin (ale již čtvrt hodinky před začátkem mše začneme hrát koledy a vánoční písně), na mši na Boží hod od 10 hodin a v neděli 27. prosince od 18 hodin na mši v ritu antiquior. Tyto mše by také měly být online přenášeny prostřednictvím Facebooku. Při mši ve starém ritu je více prostoru pro hudbu a my se toho budeme snažit využít. Na naše tradiční vánoční koncerty, které jsme každoročně pořádali jak s chrámovým Sborem sv. Mikuláše, tak s naším vlastním souborem Gemini musicales, vás letos bohužel pozvat nemůžeme.

Poznámka na závěr: právě během psaní toho článku vláda zpřísnila protiepidemická opatření. Jak to ovlivní naše plány, to bude další překvapení. V každém případě bych ale chtěl poděkovat našim kněžím, především Otci Martinovi, který přišel s nápadem uspořádat mše na náměstí před kostelem, a dále všem, kdo se podílejí na technickém zajištění, ať už jde o přenosy či o ozvučení, je s tím opravdu hodně práce a starostí. Poděkování samozřejmě patří také všem našim varhanicím a zpěvačkám či zpěvákům, kteří se musejí s výzvami nestandardních situací vypořádat. V neposlední řadě patří můj dík Lence Harigelové, s níž repertoár pro adventní a vánoční mše připravuji.

Pavel Marek, regenschori

Jako už mnoho let, tak i letos přivezeme na Kladno **Betlémské světlo**.

Budeme ho rozdávat před klubovnou u Kulaté báby v Podprůhonu v době 10 - 12 hod na Štědrý den.

Letos však nepřineseme světlo do kostela v Kročehlavech, ale v 16 hod před kostel Nanebevzetí Panny Marie na náměstí Starosty Pavla, kde si ho, až skončí štedrovečerní open mše, budou moci lidé odnést domů.

Marie Kordíková

Junák - český skaut,

středisko Orion Kladno, z.s.

www.betlemskesvetlo.cz

Vzpomínka na léto...

Bůh stále přichází v lidech kolem nás, i v těch nejtěžších chvílích – NEBOJTE SE!

aneb naše cestování Chorvatskem...

(Naše nejkrásnější zkušenost z cest je na konci příběhu)

Na poslední chvíli jsme se v létě rozhodli, že přeci jen vyrazíme k moři. Tentokrát jsme nechali náš obytnák doma a naplánovali jsme cestu osobním autem v sedmi lidech. Dva dospělí, tři pubertáči, jeden skoropuberták a předškoláček.

Chtěli jsme zažít cestování v trošku jiném rozměru... a to doslova. Každý měl vymezený prostor na věci, které si s sebou může vzít. No a to byl trošku háček, protože jindy jsme se v tomto ohledu moc omezovat nemuseli. Obytnák nám vždy poskytl velkorysý prostor na každou blbůstku. Přesto jsme však plni nadšení vyrazili vsťříc novým zážitkům a hlavně... vsťříc průzračnému moři.

Cesta byla pohodová, klimatizace jela na plné obrátky, v zásobě jsme měli dostatek řízeček, koláčů i nakrájené zeleninky. Bříška tedy žádná omezení nezažila. Pádili jsme si to krásnou chorvatskou dálnicí. Moře se stále více přibližovalo. Všichni jsme se nemohli dočkat. Sjeli jsme z dálnice a už jsme nedočkavě otevřeli okýnka, abychom ucítili první závan voňavého moře. Radostně jsme si pozpěvovali a povykova-

li z okna. Asi na nás byl dost legrační pohled, ale to nám ani na vteřinku nevadilo. Byli jsme vděční, že nás autíčko bezpečně a bez problémů dovezlo tolik kilometrů. Libovali jsme si jak pěkně jelo.

V té chvíli se stala nečekaná věc... autíčko nás sice odvezlo několik stovek kilometrů blíže k moři, ale bohužel posledních 10 km již odmítlo jet. Opravdu se již nerozjelo. Kontaktovali jsme našeho ubytovatele Denise a hned do 10 minut byla u nás tři auta, aby odvezla děti a naše věci do apartmánu. Všech pět děcek se tedy mohlo během několika minut v klidu a radostně koupat v moři.

Bylo to moc milé uvítání. Přehlušil to vztek z toho, že auto bylo týden před odjezdem na generální prohlídce, kde žádnou závadu mimo potřeby výměny oleje a filtrů, nenašli.

Byli jsme nuceni si zavolat odtah auta, který naštěstí plně pokryla pojistka. Rodina, u které jsme měli bydlet, naštěstí znala velmi dobrého mechanika, a tak jsme se rozhodli, že přeci jen necháme auto opravit v Chorvatsku. Při přepočítávání nákladů na cestovné do ČR, odtahu auta a dalších výdajů, jsme zjistili, že cena by přesto všechno nebyla nižší než oprava v Chorvatsku. A ještě k tomu ztracený čas s cestováním tam a zpět. Nikoho však nenapadlo, že se oprava zkomplikuje tím, že nebude k sehnání pidi díl, který by zničený kvůli vylágrovanému řemenu...ano ře-

menu chybělo několik zubů. Dodání se zkomplikovalo nedostupností dílu a také tím, že byl zrovna státní svátek... K těm všem komplikacím s díly nás však hrálo vědomí, že auto dojelo opravdu téměř až na místo.

Jak bychom asi vše zařizovali, kdyby se to stalo o několik set kilometrů dříve?

Místo otázek, co by bylo, jsme však cítili velikou vděčnost Bohu za to, že i v takové chvíli se to špatné stalo v nejlepší variantě, jakou jsme mohli mít.

V apartmánu jsme měli objednáno jenom pár dní a dále už jsme chtěli jezdit po jiných místech, abychom toho poznali co nejvíce. Čekali jsme na auto, a tak se nakonec nikam nejelo. Naštěstí bylo městečko moc krásné a nabídka pláží byla také pestrá, takže jsme se opravdu nenudili. V městečku bylo krásné poutní místo Panny Marie. Navštívili jsme jej několikrát přes den i v noci. Bylo to moc hezké místo plné pokoje. Rodina byl tak moc úžasná, že nám poskytla další dny, které ještě měla volné do příjezdu dalších hostů, a to za naprosto úžasnou cenu. Mohli jsme tedy u nich zůstat ještě několik dalších dnů.

Mysleli jsme, že po těchto dnech již budeme mít naše auto hotové, ale to jsme se bohužel spletli.

Jenže ubytování již bylo na další dny zamluvené, a tak nám musel Denis vymyslet jiné místo, a to se mu opravdu

povedlo. Našel nám přes kamarádku dům starý asi 150 let, který prošel rekonstrukcí a byl nádherně vybaven. Jiným hostům tento dům pronajímají na den za cenu naší celé dovolené, ale pro nás ji snížili na maximální minimum. To bylo úžasné. Bydleli jsme přímo v historickém centru městečka měli jsme výhled přímo na moře. Nejvtipnější bylo, že kuchyň byla u oken, které vedly do uličky. Takže pokaždé, když jsme něco vařili a pekli, tak lidé mlsně nakukovali dovnitř. Smáli jsme se, že budeme naše koláče a houstičky prodávat. Opravdu jsme si tento domeček užili.

Po 10 dnech naše auto nebylo stále hotové.

To už jsme se však rozhodli, že pojedeme zas o něco dál, abychom si trochu splnili náš cestovatelský plán. Na poslední chvíli jsme změnilí odjezd našim dvěma pasažérům o den dříve oproti původnímu plánu. Takže se dozvěděli hodinu před odjezdem, že jedou do ČR už ten den. Původně totiž měli jet až následující den. Maty už totiž musel jet domů. Největší legrace na tom byla, že celou dobu našeho pobytu jsme si moc přáli vidět místní zvedací most jak je zvednutý, ale to se nám podařilo až ve chvíli, kdy jsme doprovázeli Verču a Matyho na Flixbus. Jenže vtípek byl v tom, že zastávka byla na druhé straně mostu, který se měl znovu vrátit na svou pozici přesně v čas, kdy už autobus odjíždí. Maty byl naštěstí pohotový,

a tak anglicky oslovil projíždějícího pána na člunu, jestli by je nemohl převézt. Pán mu gestem ukázal na místo kousek dál, kde se oba nalodili. Na lodi se jich po pár minutách anglické konverzace pán zeptal, jestli nejsou náhodou Češi. To bylo úžasné zjištění. I on sám měl velikou radost, že pomohl svým krajanům a za svezení nechtěl vůbec nic. Dobří lidé prostě stále existují. Další moc zábavná část tohoto příběhu je, že když se most vrátil na svou pozici, autobus stále ještě nebyl na zastávce, takže jsme mohli pěšky přejít za Verčou a Matym a rozloučit se i osobně. Po pár minutách přijel autobus...a to krásně přes most...hahaha...takže by jim stejně neujel. Čekal ve frontě aut, až se most vrátí do své vodorovné pozice. No...aspoň jsme měli krásnou zkušenost s pomocí, dobrodružství a další podnět k smíchu.

Denis nám poskytl místo u jeho rodiny, kde jsme si prozatím nechali většinu věcí a vzali jsme si s sebou opravdu už jen minimum...a musím říci, že to naprosto vystačilo. Alespoň máme všichni, a to včetně našich dětí, zkušenost, že u moře fakt stačí tři věci.

Za těch 10 dní, které jsme pobývali v blízkosti rodiny Denise, jsme si v nich našli takovou naši chorvatskou rodinu. Moc jsme si je oblíbili a oni nás také. V tom negativním co se přihodilo s autem, jsme byli naopak obdarováni novým přátelstvím a péčí lidí, které jsme ještě před několika dny ani nezna-

li. Měli jsme apartmán přímo vedle jejich místností, kde přes léto žijí. V první chvíli jsme si mysleli, že nám to bude trochu nepříjemné, ale ihned po prvních minutách jsme byli moc rádi, že jsou tak blízko. Na uvítanou nám tatínek Denise rozdělal gril a daroval čerstvá rajčata a okurky z jejich zahrádky. Prožili jsme u nich doma opravdu několik krásných a požehnaných dní. Na rozloučenou jsme od Denisovy maminky dostali obraz Panny Marie z místního poutního místa, kde jsme několikrát byli. Na zadní stranu nám napsala krásná slova: „cizinec je přítel, kterého jsme ještě nepoznali“ Také jsme dostali pozvání, že kdykoliv můžeme přijet, a pokud budou mít volno, můžeme u nich doma zůstat zdarma. Po těchto dnech pobytu u naší chorvatské rodiny, jsme si objednali Uber taxi, který nás všechny vyšel levněji než cesta dopravními prostředky. Zase se nám nevědomky podařilo zavolat si řidiče, který nás již před několika dny vezl z nákupu. Byl to prima chlapík – mistr Evropy v judu. Za normálních okolností se živí jako trenér juda, ale v současné době bohužel nemůže svou práci provozovat, a tak si vydělává jako UBER taxi. Skvělé bylo, že nás měl odvézt jen pár kilometrů na vlak, ale on nám poskytl odvoz na skvělou cenu až na místo našeho dalšího pobytu, což bylo asi 90 km. To bylo jako balzám. Nikomu se nechce cestovat se třemi dětmi a batohy v noci někam, kam musíte ještě několikrát přestoupit. Pořádně jsme se

ale nasmáli u toho, když jsme mu vysvětlovali kam chceme dovézt...řekl, že nezná nikoho, kdo by z toho daného městečka jel vlakem. Prý tam jezdí jen nákladní vlaky a pak couráky, které jezdou 6 hodin co jinak autem trvá hodinku. Po cestě nám pak říkal, že nás vzal jako poslední jízdu dne, protože už byl dost unavený a v duchu si říkal, že krátká jízda, kterou měl i při cestě, ho už nezabije. No...trošku jsme mu udělali čáru přes rozpočet, ale vlastně se nám on sám nabídl, že nás svezde až na místo našeho ubytování. Neuměl si totiž představit, jak se nás pět osob dostane v nočních hodinách na dané místo. Ani autobusové spoje již v těchto hodinách moc nejezdily. Vlakem by to byla cesta až do rána. Po cestě nám v benzínce koupil naše oblíbené čokolády a sušenky. Bylo moc hezké, ani se neptal co máme rádi a trefil se přímo do černého.

To byla další krásná zkušenost, kdy se Pán stará úplně v každé chvíli.

Vyčerpání jsme padli v našem ubytování do postelí a na srdci nás hrálo vědomí, že jsme prožili zase něco výjimečného.

Na další dny jsme si objednali to nejlevnější auto, abychom se mohli kamkoliv dostat. Další milé překvapení bylo to, že místo nejobyčejnějšího auta nám dali bez jakéhokoliv příplatku Audi s automatickou převodovkou. Zase jsme dostali více, než jsme vůbec očekávali.

Následující dny jsme konečně mohli projet místa, která jsme chtěli navštívit. Bylo to moc prima. Nejvíce se nám tuto dovolenou líbilo na ostrově Hvar, kde se také odehrál další z našich příběhů Boží přítomnosti v lidech kolem nás... Myslím, že tato zkušenost byla ta nejsilnější z celé dovolené.

Po několika dnech na tomto ostrově, jsme se nakonec rozhodli, že už pojedeme zase o kousek dál a vrátíme se na pevninu. Z místa, kde jsme pobývali to bylo asi něco přes hodinu do městečka, odkud odjížděl trajekt. V centru městečka na ostrově Hvar jsme se však ještě zdrželi dlouho do noci, byla tam totiž zrovna krásná slavnost 350. výročí kostela. Mládež a děti měly připravený program plný písniček a tanců, což bylo moc hezké a milé. Poseděli jsme na vyhřáté kamenné dlažbě přímo před kostelem.

Kolem pobíhaly děti, dospělí poslouchali v sedě nebo ve stoje a vládla radostná atmosféra. Vydali jsme se pak v noci směrem do ubytování, které jsme si na poslední chvíli objednali. Vše bylo uhrazené a potvrzené. Když jsme dojeli na začátek malé vesničky, která měla asi jen 20 domků, uvítala nás starší paní a hned se ptala, kam jedeme a zda nepotřebujeme pomoct. V celém širém okolí nebyla jinak ani noha. V domácích téměř nesvítla světla. Bylo nám hloupé ji hned odehnat, protože se moc snažila nám pomoci s hledáním. Nedala si vysvětlit, že máme adresu zadanou

v navigaci, a ta nás dovede až na místo. Bábinka se nedala odradit naším povídáním, že to najdeme sami. Mezitím v těch nočních hodinách zburcovala celou vesničku, zda někdo nezná adresu a název toho apartmánu. Ona sama totiž v městečku pobývá vždy jen přes léto a jinak bydlí v hlavním městě. Její domeček, byl rodným domem jejího manžela. Sousedé jí odpovídali z otevřených oken přímo z postele, že už spí a že nic takového neznají.

Už jsme opravdu nechtěli, aby nám v hledání pomáhala, protože nás to vlastně spíše zdržovalo. Adresu jsme měli v navigaci, a ta ukazovala, že máme jet stále dál. Bylo nám to sice hloupé, ale nakonec jsme jí řekli, že už doopravdy musíme autem dojet na to místo, že to určitě pomocí navigace najdeme. Vyjeli jsme tedy směrem k našemu ubytování. Našli jsme menší domeček na konci vesničky, kde nic nejevilo známky toho, že by nás někdo očekával. Podle adresy a fotografií však odpovídalo místo našemu ubytování. Bušili jsme, volali a telefonovali přímo na místo ubytovatele, ale nikdo se nám neozval. V tu chvíli jsem si vzpomněla na svůj pocit, že ta starší paní se tam uprostřed noci na opuštěné ulici neprocházela jen tak. Vrátili jsme se k ní a vysvětlili jí co se nám stalo. Mluvila velmi dobře anglicky. Nebyl problém se s ní domluvit. Ihned se rozzuřila. Hosté mojí země jsou i moji hosté! Utíkala k dalšímu domu, kde zrovna probíhala nějak bujará oslava a vytáhla z ní

dvě asi tak 40-ti leté ženy, aby nám pomohly se domluvit. Ten domek byl již kousek od našeho objednaného ubytování. Obě mladé ženy šly velmi ochotně s námi. Již po cestě jsme jim vysvětlili, že ubytování je kartou uhrazené, je i potvrzený pozdní příjezd. Když jsme dorazili všichni k domku, stále nikdo nereagoval na volání ani na bušení na vrata. To jednu z žen naštvalo, a tak přeskočila plot. Po chvílce vyšel pár starších manželů. Pán se hned rozčiloval, že zavolá policii. Mladá žena se však nedala a hned mu rozčileně vysvětlovala, že jsme jejich hosté a že nás musí ubytovat. Mně se už ani u těchto lidí bydlet nechtělo. Pán se choval velmi nehezky. Nakonec po všem dohadování, kdy se všechny tři chorvatské ženy, včetně starší babičky, rozčilovaly, nás stejně odmítli ubytovat. Prý ubytovávají min. na 4 dny a ne na 1 noc. Všechny ženy si odplivly a hlasitě komentovaly, že toto se nedělá. Že je to velká ostuda. My už jsme se s tím smířili, že budeme spát venku. Bylo teplo. Zřejmě si to špatně nastavili do portálu ubytování a my jsme neměli náladu se dohadovat, že chceme jít spát k někomu tak nepřijemnému. Řekli jsme, že budeme spát v autě nebo někde v přírodě, protože je stejně teplo a jde jen o pár hodin než pojedeme druhý den ráno trajektem. Mladé ženy se moc omlouvaly, že mají zrovna úplně plno, a tak nám nemůžou nabídnout náhradní ubytování. Bylo jim nás moc líto a zároveň stále hudrovaly na protivné ubytovatele.

Bábinka nás však takto nechtěla nechat. Stále opakovala, že hosté v její zemi jsou také jejími hosty. Ihned nás vzala za ruku a řekla, že budeme spát u ní. Cestou skoro plakala a říkala: „Kde je teď Bůh? Kde je, proč nic neudělá, kde je... když vás tady tak nechá napospas!“ V tu chvíli se však nedalo mlčet. Ihned jsem jí odpověděla, že Bůh přišel skrze ni. Ona je naším andělem v nouzi. Když ta slova uslyšela, její tvář se zaplavila krásným úsměvem. Bylo vidět, jakou má velkou radost. Přivítala nás v jejím domečku spolu s rodinou. Cítili jsme se jako doma a krásně jsme se vyspali. Našli jsme další nové přátele.

Bůh koná skrze lidi, kteří tak možná ani na první pohled nevypadají. Nikdo by nečekal takovou pomoc od starší paní, která se sama prochází po opuštěných uličkách. Otevřela nám své srdce a dveře svého domova. Nezištně a s radostí nám poskytla místo pro spánek. Neměla obavy z cizích a neznámých lidí v době závažného onemocnění. My dva dospělí a tři děti jsme měli tu noc kam složit hlavu díky úžasné dámě s velkým srdcem.

To městečko, kde jsme přespali se jmenovalo Bogo molje, což znamená Místo uctívání nebo také Chraň Bůh.

Tak k tomu už opravdu není co dodat

Po dalších krásných dnech na úžasných místech, jsme konečně dostali zprávu od Denise, že naše auto je už konečně hotové a že si pro něj máme co nejdříve

přijet, protože Damián – automechanik, ho už nechce ani vidět. To byla skvělá zpráva. Vyšlo to naprosto dokonale, protože následující den jsme již museli vrátit zapůjčené auto. Naše autíčko mělo nádherně vyčištěný a seřízený motor. Cestou domů se nám jelo naprosto báječně. Nejenže auto šlapalo, jak mělo, všechny dálnice a silnice byly bez kolon, žádné zdržení na hranicích, ale hlavně nás hřál nádherný pocit na srdci, že tato dovolená byla protkaná jednou nádhernou zkušeností za druhou.

Renča Nelibová

Arciděkanství Kladno
náměstí Starosty Pavla 2 - 3
272 00 Kladno
Tel./fax: 312 24 26 28
e-mail: martin.chleborad@gmail.com
Internet: farnostkladno.cz

Požehnané prožití vánočních svátků

přeje CMŠ Radost Kladno

KŘESŤANSKÉ CÍRKVE ZASTOUPENÉ
V Kladně ZVOU NA NOVOROČNÍ
EKUMENICKOU BOHOSLUŽBU
„MODLITBY ZA KLADENSKO.“

**„PANE, KE KOMU BYCHOM
ŠLI? TY MÁŠ SLOVA
VĚČNÉHO ŽIVOTA.“
- JAN 6:68 -**

Kdy: 1. 1. 2021 od 15:00

Kde: Náměstí Starosty Pavla

**CHCEME V LÁSCE A POROZUMĚNÍ DĚKOVAT BOHU
ZA UPLYNULÝ ROK, KTERÝ NEBYL VŮBEC LEHKÝ,
A PROSÍT O POŽEHNÁNÍ PRO ROK 2021.**

ORGANIZUJÍ A ZVOU

Sbor "Církev bez hranic mezinárodní"
Adresa: Cyrila Boudy 1444, Kladno

Sbor Křesťanské společenství
Adresa: Cyrila Boudy 1444, Kladno

Církev Adventistů Sedmého dne
Adresa: Milady Horákové 1562, Kladno

Církev Československa Husitská
Adresa: PLK. Stříbrného 686, Kladno

Církev Římskokatolická
Adresa: Nám. St. Pavla 2, Kladno

Českoobratská Církev Evangelická
Adresa: Gen. Klapáka 1394/37, Kladno

Sbor Církve bratrské v Kladně
Adresa: Víta Nejedlého 1503, Kladno

Sbor Bratrské jednoty baptistů
Adresa: Vrchlického 334, Kladno

POŘAD BOHOSLUŽEB O VÁNOCÍCH 2020 A NA NOVÝ ROK 2021

Náměstí Starosty Pavla

24. 12. Vigilie Narození Páně, mše	16.00 h.
"Půlnoční" mše	21.00 h.
25. 12. Slavnost Narození Páně, mše.....	10.00 h.
27. 12. Svátek sv. rodiny, mše	10.00 h.
1.1.2021 Nový rok - Slavnost Matky Boží Panny Marie, mše	10.00 h.
Ekumenická bohoslužba	15.00 h.

Kostel Nanebevzetí Panny Marie v Kladně (nám. Starosty Pavla)

25. 12. Slavnost Narození Páně, mše	8.00 h.
Slavnost Narození Páně, mše.....	18.00 h.
26. 12. Svátek sv. Štěpána, mše	10.00 h.
Svátek sv. Štěpána, mše.....	18.00 h.
27. 12. Svátek sv. rodiny, mše	8.00 h.
Svátek sv. rodiny, mše	18.00 h.
31.1.20 Poděkování za uplynulý rok, mše	16.00 h.
1.1.2021 Nový rok - Slavnost Matky Boží Panny Marie, mše	8.00 h.

Kostel Nejsvětějšího Srdce Páně - Kročehlavy (Školská ul.)

26. 12. Svátek sv. Štěpána, mše	8.30 h.
28. 12. Sv. Mladětek betlémských	18.00 h.
30. 12. 6. den oktávu Narození Páně	18.00 h.
1.1.2021 Nový rok - Slavnost Matky Boží Panny Marie, mše	18.00 h.

Kaple sv. Floriána - třída T. G. Masaryka (pěší zóna – centrum města)

29. 12. 5. den oktávu Narození Páně, sv. Tomáš Beket.....	18.00 h.
---	----------

Kostel sv. Mikuláše Vrapice (konečná MHD č. 4)

25. 12., 26. 12., 27. 12. a 1.1.2021 mše vždy v	8.30 h.
---	---------

Kostel sv. Mikuláše - Švermov - Hnidousy (konečná MHD č. 2)

25. 12., 26. 12., 27. 12. a 1.1.2021 mše vždy v	10.30 h.
---	----------

! ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA !

Příležitost ke svátosti smíření ve všední den je 1/2 hod. před i po bohoslužbách .